

Arrest

nr. 257 120 van 23 juni 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Kolenmarkt 83
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 21 juni 2021 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 15 juni 2021.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd een eerste maal aangetroffen op het grondgebied op 16 juli 2016. Er werd hem op 17 juli 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.2. Op 21 december 2016 werd opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.3. Verzoeker diende op 13 april 2018 een verzoek om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 7 januari 2019 onontvankelijk verklaard en er werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Deze beslissingen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd bij arrest nr. 222.991 van 24 oktober 2019.

1.4. Op 29 maart 2019 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen met vasthouding met het oog op verwijdering evenals een inreisverbod voor drie jaar. Bij arrest nr. 230.696 van 23 december 2019 vernietigde de Raad deze beslissing.

1.5. Op 5 mei 2020 werd verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet opnieuw onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad, gekend onder het rolnummer RVV / X.

1.6. Op 5 mei 2020 werd een bevel om het grondgebied te verlaten genomen en een inreisverbod. Tegen deze beslissingen diende verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring, gekend bij de Raad onder het algemeen rolnummer RVV / X.

1.7. Op 15 juni 2021 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten genomen met vasthouding met het oog op verwijdering.

Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

[...]

ALIAS: [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum of van een geldige verblijfstitel.

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.*

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feiten waarvoor hij op 23.03.2020 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 27.04.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar. Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene dd. 11.01.2021 blijkt dat de betrokkene een diefstal pleegde op een juwelierszaak. Zijn betrokkenheid blijkt uit screenshots en/of foto's gevoegd aan de 4 PV's van diefstal, samen met de verklaringen van de benadeelden, deels verdachte zijn verklaring. Dergelijke feiten verhogen het onveiligheidsgevoel en leiden tot overlast en financieel verlies, zeker in het geval van de juwelier. In hoofde van verdachte getuigt het van een ernstige normvervaling. Aldus wordt de openbare veiligheid ernstig bedreigd. Gelet op de ingesteldheid van verdachte, de afwezigheid in zijner hoofde van legale inkomsten en zijn eerdere veroordeling van 23.03.2020 is er gevaar op recidive.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

☐ *12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.*

De betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod van 6 jaar, hem ter kennis gebracht op 05.05.2020.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op

07.01.2019, op 29.03.2019 en op 05.05.2020. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 6 jaar dat hem betekend werd op 05.05.2020. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft op 13.04.2018 (aanvullingen op 22.05.2018, 20.01.2020 en op 22.03.2021) een regularisatieaanvraag

ingediend op basis van artikel 9 bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 05.05.2020 en opnieuw op 26.05.2021. Op 02.06.2021 ontvingen we een bericht van de gevangenis van Tongeren waaruit blijkt dat de betrokkene de beslissing van 26.05.2021 weigerde te tekenen. Dat de betrokkene bewust is van een mogelijke verwijdering, blijkt echter uit de tussenkomst van zijn advocaat dd. 10.06.2021 waarin verwezen wordt naar verschillende elementen die hem ervan zouden weerhouden terug te keren naar zijn land van herkomst.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feiten waarvoor hij op 23.03.2020 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 27.04.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene dd. 11.01.2021 blijkt dat de betrokkene een diefstal pleegde op een juwelierszaak. Zijn betrokkenheid blijkt uit screenshots en/of foto's gevoegd aan de 4 PV's van diefstal, samen met de verklaringen van de benadeelden, deels verdachte zijn verklaring.

Dergelijke feiten verhogen het onveiligheidsgevoel en leiden tot overlast en financieel verlies, zeker in het geval van de juwelier. In hoofde van verdachte getuigt het van een ernstige normvervaling. Aldus wordt de openbare veiligheid ernstig bedreigd. Gelet op de ingesteldheid van verdachte, de afwezigheid in zijner hoofde van legale inkomsten en zijn eerdere veroordeling van 23.03.2020 is er gevaar op recidive.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 13.01.2021. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Betrokkene werd op 03.06.2021 en op 10.06.2021 gesproken in de gevangenis van Tongeren door een migratieambtenaar. Op 03.06.2021 verklaarde hij dat hij de vragenlijst reeds had ingevuld. Deze is echter niet terug te vinden in Sidis, noch in onze bestanden. Verder verklaarde hij niet te willen terugkeren naar Kameroen omdat zijn vrouw en kinderen in België wonen. Op 10.06.2021 werd er een nieuwe vragenlijst ingevuld. De betrokkene verklaart sinds 2016 in het Rijk te verblijven, in het bezit te zijn van zijn paspoort en een gezondheidsprobleem te hebben. Opnieuw verklaart hij omwille van zijn vrouw en kinderen niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. De betrokkene werd op 29.03.2019 gehoord door de politie van Brussel. De betrokkene heeft toen verklaard naar België te zijn gekomen om een stabiel leven te leiden. Ook spreekt hij van een gewelddadige relatie met zijn familie in Kameroen. Omwille van dit geweld wenst de betrokkene dan ook niet terug te keren naar zijn land van herkomst.

Ten slotte verklaart de betrokkene een duurzame relatie en een minderjarig kind in België te hebben, T.Y.G. geboren te Elsene op 16.01.2018, Kameroense nationaliteit (...). Op 02.06.2021 ontvingen we een bericht van de gevangenis van Tongeren waaruit blijkt dat de betrokkene de beslissing van 26.05.2021 weigerde te tekenen. Dat de betrokkene bewust is van een mogelijke verwijdering, blijkt echter uit de tussenkomst van zijn advocaat dd. 10.06.2021 waarin verwezen wordt naar verschillende

elementen die hem ervan zouden weerhouden terug te keren naar zijn land van herkomst. De advocaat maakt hierbij melding van zijn duurzame relatie – 5 jaar - met mevrouw N. Zij zou ernstige rugproblemen hebben en zij zou in opleiding zijn om receptionist te worden. Er werden echter ter staving geen bewijzen voorgelegd van deze rugproblemen. Binnen deze context zou betrokkene instaan voor het huishouden. Op vlak van de inkomsten blijkt dat mevrouw N. een inkomen krijgt uit sociale integratie. Doordat de betrokkene niet kan werken, is dit de enige bron van inkomen. In de tussenkomst wordt dan ook benadrukt dat de partner van de betrokkene het land niet kan verlaten omwille van haar opleidingen en omwille van deze bron van inkomen in België. De repatriëring van de betrokkene zou dan ook een grote impact hebben op zijn partner en haar kinderen. Tot slot wordt er melding gemaakt van de psychologische impact op de kinderen omwille van de afwezigheid van de betrokkene en van de onmogelijkheid om de kinderen naar Kameroen te laten verhuizen.

De betrokkene heeft op 25.07.2019 een verzoek tot wettelijke samenwoning ingediend. Een verzoek tot wettelijke samenwoning geeft geen automatisch recht op verblijf. Betrokkene kreeg hieromtrent wel een positief advies van het Parket alsook van de Burgerlijke stand maar dient wel te voldoen aan de voorwaarden van gezinshereniging alvorens er een verblijfsrecht kan bekomen worden. Betrokkene heeft op 13.04.2018 (aanvullingen op 22.05.2018, 20.01.2020 en op 22.03.2021) een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9 bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 05.05.2020 en opnieuw op 26.05.2021.

Er wordt niet betwist dat de beslissing een inmenging uitmaakt in zijn privé- en gezinsleven, huidige maatregel is echter noodzakelijk ter vrijwaring van de openbare orde en veiligheid, het gevaar dat hij vormt voor de openbare orde is superieur aan de persoonlijke en gezinsbelangen die hij kan doen gelden. Zo moet worden vastgesteld dat dit bevel om het grondgebied te verlaten niet tot gevolg heeft dat betrokkene enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Zo blijkt de betrokkene sinds de geboorte van zijn dochter verschillende feiten te hebben gepleegd. Uit het aanhoudingsmandaat dd. 08.01.2020 blijkt het te gaan over 4 GSM diefstallen op korte termijn en uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene dd. 11.01.2021 blijkt dat de betrokkene een diefstal pleegde op een juwelierszaak. Dit getuigt het allermindst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. In de tussenkomst wordt aangehaald dat de feiten gepleegd werden door de betrokkene om zijn gezin te ondersteunen. Er dient echter opgemerkt te worden dat het bestaan van een gezinsleven in België dit gedrag geenszins rechtvaardigt en dat de betrokkene in ernst toenemende feiten blijkt te plegen. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België toont duidelijk een gebrek aan integratie aan. Als gevolg van de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten en hun herhalend karakter kan geconcludeerd worden dat hij momenteel een ernstig gevaar kan betekenen voor de handhaving van de openbare orde. De samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels voortdurend met de voeten treedt. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn kinderen en andere familieleden die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van uw eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Ze kunnen hem vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Kameroen of elders. Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat hij virtueel contact onderhoudt met de genaamden N.I. en Y.D. Voor beide personen wordt als familieband echtgenote opgegeven. Aangezien er niks vermeld werd over de genaamde Y. D. en aangezien deze niet teruggevonden kon worden, kan dit niet besproken worden.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Dat er sprake zou zijn geweest van een gewelddadige relatie met zijn familie in Kameroen heeft hem er tot nu toe niet toe aangezet om internationale bescherming te verzoeken in het Rijk. Ook staafde de betrokkene deze verklaringen niet aan de hand van concrete voorbeelden of bewijsstukken. Een schending van artikel 3 EVRM wordt op basis van deze beperkte beschikbare gegevens dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feiten waarvoor hij op 23.03.2020 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 27.04.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar. Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene dd. 11.01.2021 blijkt dat de betrokkene een diefstal pleegde op een juwelierszaak. Zijn betrokkenheid blijkt uit screenshots en/of foto's gevoegd aan de 4 PV's van diefstal, samen met de verklaringen van de benadeelden, deels verdachte zijn verklaring.

Dergelijke feiten verhogen het onveiligheidsgevoel en leiden tot overlast en financieel verlies, zeker in het geval van de juwelier. In hoofde van verdachte getuigt het van een ernstige normvervaging. Aldus wordt de openbare veiligheid ernstig

bedreigd. Gelet op de ingesteldheid van verdachte, de afwezigheid in zijner hoofde van legale inkomsten en zijn eerdere veroordeling van 23.03.2020 is er gevaar op recidive.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 07.01.2019, op 29.03.2019 en op 05.05.2020. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 6 jaar dat hem betekend werd op 05.05.2020. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft op 13.04.2018 (aanvullingen op 22.05.2018, 20.01.2020 en op 22.03.2021) een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9 bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 05.05.2020 en opnieuw op 26.05.2021. Op 02.06.2021 ontvingen we een bericht van de gevangenis van Tongeren waaruit blijkt dat de betrokkene de beslissing van 26.05.2021 weigerde te tekenen. Dat de betrokkene bewust is van een mogelijke verwijdering, blijkt echter uit de tussenkoms van zijn advocaat dd. 10.06.2021 waarin verwezen wordt naar verschillende elementen die hem ervan zouden weerhouden terug te keren naar zijn land van herkomst.

Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 13.01.2021. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Betrokkene werd op 03.06.2021 en op 10.06.2021 gesproken in de gevangenis van Tongeren door een migratieambtenaar. Op 03.06.2021 verklaarde hij dat hij de vragenlijst reeds had ingevuld. Deze is echter niet terug te vinden in Sidis, noch in onze bestanden. Verder verklaarde hij niet te willen terugkeren naar Kameroen omdat zijn vrouw en kinderen in België wonen.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Dat er sprake zou zijn geweest van een gewelddadige relatie met zijn familie in Kameroen heeft hem er tot nu toe niet toe aangezet om internationale bescherming te verzoeken in het Rijk. Ook staafde de betrokkene deze verklaringen niet aan de hand van concrete voorbeelden of bewijsstukken. Een schending van artikel 3 EVRM wordt op basis van deze beperkte beschikbare gegevens dan ook niet aangenomen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 07.01.2019, op 29.03.2019 en op 05.05.2020. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 6 jaar dat hem betekend werd op 05.05.2020. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft op 13.04.2018 (aanvullingen op 22.05.2018, 20.01.2020 en op 22.03.2021) een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9 bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 05.05.2020 en opnieuw op 26.05.2021. Op 02.06.2021 ontvingen we een bericht van de gevangenis van Tongeren waaruit blijkt dat de betrokkene de beslissing van 26.05.2021 weigerde te tekenen. Dat de betrokkene bewust is van een mogelijke verwijdering, blijkt echter uit de tussenkomst van zijn advocaat dd. 10.06.2021 waarin verwezen wordt naar verschillende elementen die hem ervan zouden weerhouden terug te keren naar zijn land van herkomst.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Douala/ Kameroen.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C. Wellens, attaché, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de directeur van de gevangenis van Tongeren en de verantwoordelijke van het gesloten centrum om betrokkene vanaf 18.06.2021 op te sluiten en hem onmiddellijk over te brengen naar het gesloten centrum."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV. Verzoeker wijst er immers terecht op dat hij van zijn vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugdrijving die op elk ogenblik kan plaatsvinden en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verweerder betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3. De middelen

2.3.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“*- Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen*

- Schending van artikelen 7, 74/13 en 74/17 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen

- schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen inzonderheid de verplichting van het bestuur om alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen

- schending van artikel 3 EVRM

- schending artikelen 6 en 47 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie

- het rechtsbeginsel *audi alteram partem*
- de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven

A. In rechte

☐ Op basis van de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formeel gemotiveerd, dwz dat “de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen” en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, “de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze”.

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

De verwerende partij beschikt van een discretionaire bevoegdheid om te beoordelen of de voorwaarden van het artikel 9bis vervuld zijn. Deze vrijheid is toch “geen vrijbrief voor een willekeurige en onredelijke beslissing”. De redelijkheid van de beslissing is een grens aan dit beoordelingsvrijheid.

De kennelijk beoordelingsfouten kunnen bij gevolg leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling. Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn.

☐ Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”.

☐ Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 eist een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen. Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiseres de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen.

Op basis van deze formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formeel gemotiveerd, dwz dat “de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen” en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, “de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze”.

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

☐ De kennelijk beoordelingsfouten kunnen leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling. Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn.

☐ Het artikel 74/13 van de vreemdelingenwet van de vreemdelingenwet bepaalt dat de verwerende partij moet rekening houden met het familieleven en het hogere belang van de kinderen:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

B. In casu

☐ Eerst onderdeel: schending van het artikel 3 EVRM

Uit de motivering van de bestreden beslissing, komt het uit dat de eiser het voorwerp maakt van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering naar zijn herkomstland, dat is Kameroen.

Betreffende het risico van schending van het artikel 3 EVRM, stelt de verwerende partij:

Uit het administratief dossier en in het bijzonder van een HIT-Eurodac (stuk 4) blijkt dat de eiser vingerafdrukken heeft afgegeven in Duitsland en daar een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend ("DE1").

Van dit element, wordt geen enige melding gemaakt in de bestreden beslissing.

Dit element is nochtans een aanwijzing van het feit dat de eiser effectief vreest voor zijn leven indien hij zou naar zijn land van herkomstland moeten terugkeren.

Zelf als de eiser geen verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend, verhindert dit niet dat de verwerende partij moest analyseren of de verwijdering van de eiser, een risico van schending van artikel 3 EVRM vormt. Het is inderdaad algemeen bekend dat Kameroen getroffen door een zware veiligheidsincidenten.

De eiser verwijst naar het rapport van het CGVS van 8 februari 2018 (<https://www.cgvs.be/nl/actueel/soedan-rapport>), dat de plichten van de Belgische overheden om artikel 3 EVRM te respecteren, zoals geïnterpreteerd door het EHRM, heeft samengevat:

- *"er bestaat een gedeelde verantwoordelijkheid tussen de betrokken persoon en de overheid die zijn situatie moet beoordelen. Die samenwerkingsplicht geldt nog meer 'lorsque des sources fiables font état de pratiques des autorités—ou tolérées par celles-ci—manifestement contraires aux principes de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales' » ;*
- *"Uit op zijn minst één arrest blijkt dat het niet indienen van een asielaanvraag de staat niet 'ontslaat' van een effectief onderzoek van een eventueel reëel risico. In een arrest stelt het Hof: '... quoi qu'il en soit, [...] il appartenait aux autorités nationales, face à une situation de non-respect systématique des droits de l'homme telle que celle décrite ci-dessus, de s'enquérir du traitement auquel les requérants seraient exposés après leur refoulement.' Het Hof vervolgt: 'Le fait que les intéressés aient omis de demander expressément l'asile, eu égard aux circonstances de l'espèce, ne dispensait pas l'Italie de respecter ses obligations au titre de l'article 3'. Daarnaast heeft het Hof in een ander zaak beslist: 'Or, eu égard au caractère absolu des articles 2 et 3 de la Convention, une renonciation à la protection qui en résulte pour l'individu concerné est peu concevable. Il s'ensuit que, indépendamment de l'attitude du requérant, les autorités nationales compétentes ont l'obligation d'évaluer d'office tous les éléments portés à leur connaissance avant de se prononcer sur l'expulsion de l'intéressé vers l'Iran.' »*

Het CGVS concludeert dat, in geval waar mensenrechtensituatie bijzonder problematiek is in het herkomstland, zoals in casu, "zeker en vast voor landen van herkomst waarvoor uit algemene informatie (COI) blijkt dat de situatie met betrekking tot respect van mensenrechten of veiligheid (bv. ten gevolge van een gewapend conflict) bijzonder problematisch is, lijkt het moeilijk te verdedigen dat het niet indienen van een asielaanvraag, terwijl betrokkene elementen aanhaalt waarvoor er eventueel reden is tot toekenning van een status van bescherming, als een indicatie kan worden beschouwd dat er geen reëel risico conform art. 3 EVRM bestaat. De samenwerkingsplicht in hoofde van de overheid vereist in zo'n geval dat er effectiever "ten gronde" onderzocht wordt of de aangehaalde elementen "geloofwaardig" zijn en van die aard zijn dat zij wijzen op een reëel risico conform art. 3 EVRM.

Dit onderzoek en de beoordeling van het risico moeten gebeuren vooraleer en overgegaan wordt tot identificatie door de autoriteit van het land van herkomst".

De situatie in Kameroen is nochtans zeer problematisch, wat de veiligheidssituatie betreft.

De FOD Buitenlandse Zaken stelt:

"Kameroen is nog steeds in oorlog met de terroristische organisatie Boko Haram. Alle verplaatsingen naar de regio Uiterste Noorden worden strikt afgeraden. In die regio lopen Westerlingen een reëel

gevaar (sterke criminaliteit, verkrachtingen, ontvoeringen en aanslagen). Ook toeristen en hulpverleners lopen gevaar. Regelmatig vinden hier terroristische aanvallen plaats, voornamelijk op plaatsen waar veel mensen samenkomen (zoals lokale markten).

Alle reizen naar de administratieve regio's Noord-West en Zuid-West zijn afgeraden wegens gewelddadige confrontaties tussen separatistische groeperingen en ordediensten. Het risico op ontvoeringen van Westerlingen valt niet uit te sluiten. Bovendien, bij een algemene staking ("ghost towns") wordt aangeraden ook overdag de openbare weg niet te gebruiken en binnen te blijven. Dit geldt voornamelijk voor de steden Bamenda, Buéa en Kumbo. Het is eveneens aangeraden de aanwijzingen van de lokale autoriteiten op te volgen, zoals bij voorbeeld een avondklok.

Alle reizen naar de grenszones van Kameroen met zowel Nigeria, Tsjaad als de Centraal-Afrikaanse Republiek zelfs buiten de regio's Extreme Noorden, Noord-,West en Zuid-West zijn afgeraden. Ook zijn afgeraden alle niet-essentiële reizen in de regio's van het Noorden en Adamaoua. Langs de grens met Nigeria, Tsjaad en de Centraal-Afrikaanse Republiek maken rovers zich schuldig aan diefstal en kidnapping met het oog op losgeld.

Consulaire dienstverlening is in deze regio's zeer moeilijk te verkrijgen omwille van de veiligheidssituatie.

Als u een verplaatsing naar deze zones overweegt, dient zij gepaard te gaan met inachtneming van strikte veiligheidsmaatregelen: Reizen in een beveiligd konvooi, met een escorte van Kameroense militairen en met een missieorder;

Een voldoende voorraad levensmiddelen voorzien;

Een beveiligde en vooraf bepaalde overnachtingsplaats voorzien;

Verplaatsingen beperken tot het uiterste, elke nachtelijke verplaatsing moet worden uitgesloten;

Discreet blijven over de bestemming en de gekozen reisroute om zich naar zijn bestemming te begeven;

Het wordt aanbevolen zich regelmatig te informeren over de evolutie van de veiligheidssituatie in de zone waarin men zich verplaatst. Alle verplaatsingen moeten met voorzichtigheid worden uitgesteld..

Criminaliteit

De stedelijke criminaliteit neemt de laatste jaren toe, vooral in Yaounde en Douala.

Het is aangewezen:

om alleen wandelen 's avonds of 's nachts te vermijden;

om overdag alleen met een wagen te circuleren, best met vergrendelde portieren en gesloten raampjes. Dieven hebben het vooral op terreinwagens gemunt;

om taxi's nooit alleen te nemen, ook niet overdag. Bij gebrek aan een alternatief wordt reizen in groep aanbevolen, vooral 's nachts (werk bij voorkeur met een private taxi of huur zelf een wagen met chauffeur);

om geen grote hoeveelheden geld of waardevolle voorwerpen bij zich te dragen. Het kan nuttig zijn een kleine som geld binnen handbereik te hebben om eventuele overvallers te paaieren. Bied in geen geval weerstand want ze zijn vaak gewapend.;

om geen waardevolle voorwerpen of identiteitsdocumenten achter te laten in uw auto;

om steeds in een hotel uw deur op slot te houden en enkel te openen voor gekende personen en hotelbedienden, na controle van hun identiteit en hun aanmelding bij de receptie

om in de grote steden de volkswijken te vermijden (met name de wijken Mokolo en la Briquetterie in Yaoundé)

Inbraken worden meestal 's nachts gepleegd, soms door gewapende personen die de beveiliging omzeilen en geweld durven gebruiken in geval van verzet. Het wordt ten eerste afgeraden zich te verzetten. De criminaliteit stijgt doorgaans rond de eindejaarsperiode en bij het begin van het schooljaar in september" (stuk 5).

De motivering van de bestreden beslissing is bijgevolg niet afdoend en laat niet toe vast te stellen dat de verwerende partij effectief heeft geanalyseerd of de eiser een risico kent van onmenselijke of ontorende behandeling indien zij naar haar herkomstland zou teruggekeerd worden.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg het artikel 3 EVRM, samen gelezen met de motiveringsplicht."

2.1.2. Na een theoretische uiteenzetting met betrekking tot de aangevoerde rechtsregels, ontwikkelt verzoeker in het eerste en enig onderdeel van het middel enkel een concrete grief met betrekking tot artikel 3 van het EVRM. Daargelaten of het middel ontvankelijk is wat betreft de rechtsregels waarvan de aangevoerde schending niet geconcretiseerd wordt, beperkt de Raad zich derhalve in het kader van de huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tot het onderzoek van de grief die daadwerkelijk wordt uiteengezet, met name, met betrekking tot artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."*

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Waar verzoeker verwijst naar een hit uit het Eurodac-systeem waaruit zou blijken dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Duitsland, volstaat dit niet om vast te stellen dat er een risico op schending van artikel 3 van het EVRM aanwezig is. Vooreerst moet worden vastgesteld dat verzoeker kennelijk verzaakt heeft aan zijn de behandeling van zijn beschermingsverzoek in Duitsland en naar België is gekomen, zonder dat hij in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. De bestreden beslissing motiveert dan ook terecht dat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in België en ook zijn vrees niet heeft geconcretiseerd.

Vervolgens citeert verzoeker uit het zogenaamde "Soedan-rapport" van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen waarin de onderzoeksplicht in het kader van artikel 3 van het EVRM wordt uiteengezet. Verzoeker wijst vervolgens op de veiligheidssituatie in Kameroen en verwijst daarbij naar het reisadvies van de FOD buitenlandse zaken waarin sprake is van een oorlog met Boko Haram in het uiterste noorden van Kameroen, en gewelddadige confrontaties met gewapende groeperingen in de administratieve regio's Noordwest en Zuidwest. Ook reizen naar de grenszones met Nigeria, Tsjaad en de Centraal-Afrikaanse Republiek worden zeer sterk afgeraden, net als niet essentiële reizen naar de regio's Noord en Adamaoua. Er wordt in het reisadvies ook gewezen op de algemene onveiligheidssituatie omwille van de veelvuldige criminaliteit.

De Raad dient evenwel op te merken dat het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken in eerste instantie gericht is aan buitenlandse reizigers en niet aan Kameroense burgers. Hoewel het advies duidelijk maakt dat er een veiligheidsproblematiek is in Kameroen, kan uit dit advies geenszins worden afgeleid dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op zijn leven of zijn persoonlijke veiligheid. Verzoeker maakt met deze algemene beschrijving van de veiligheidssituatie in Kameroen geen verband aannemelijk met zijn persoon. Hij voert verder ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat, wat hem betreft, een verwijdering naar Kameroen hem kan blootstellen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Verzoeker maakt geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“2. Tweede serieus middel:

- *Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen*
- *Schending van artikelen 7 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen*
- *schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen inzonderheid de verplichting van het bestuur om alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen*
- *schending van artikelen 8 EVRM*
- *schending artikelen 6 en 47 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie*
- *de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven*

A. *In rechte*

☐ *Op basis van de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat “de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen” en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, “de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze”.*

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

De verwerende partij beschikt van een discretionaire bevoegdheid om te beoordelen of de voorwaarden van het artikel 9bis vervuld zijn. Deze vrijheid is toch “geen vrijbrief voor een willekeurige on redelijke beslissing”. De redelijkheid van de beslissing is een grens aan dit beoordelingsvrijheid .

De kennelijk beoordelingsfouten kunnen bij gevolg leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling. Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn .

☐ *Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt dat:*

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”.

☐ *Artikel 8 EVRM beschermt het recht op het privé en familieleven.*

Uit een vaste rechtspraak van het EHRM, moet de analyse van de inmenging in het artikel 8 EVRM in concreto beoordeeld worden.

Wanneer er sprake is van een risico voor de openbare orde, in haar arrest *Boultif t/ Zwitserland* van 2 augustus 2011 (nr 54273/60) heeft het EHRM bepaalde criteria vastgesteld om te beoordelen of de verwijderingsmaatregel een inmenging vormt in het artikel 8 EVRM:

« La Cour rappelle qu'il incombe aux Etats contractants d'assurer l'ordre public, en particulier dans l'exercice de leur droit de contrôler, en vertu d'un principe de droit international bien établi et sans préjudice des engagements découlant pour eux des traités, l'entrée et le séjour des non-nationaux. A ce titre, ils ont la faculté d'expulser les délinquants parmi ceux-ci. Toutefois, leurs décisions en la matière, dans la mesure où elles porteraient atteinte à un droit protégé par le paragraphe 1 de l'article 8, doivent se révéler nécessaires, dans une société démocratique, c'est-à-dire justifiées par un besoin social impérieux et, notamment proportionnées au but légitime poursuivi (arrêts *Dalia* précité, p. 91, § 52, et *Mehemi c. France*, 26 septembre 1997, Recueil 1997-VI, p. 1971, § 34).

47. Aussi la tâche de la Cour consiste-t-elle à déterminer si le refus de renouveler l'autorisation de séjour du requérant en l'espèce a respecté un juste équilibre entre les intérêts en présence, à savoir, d'une part, le droit de l'intéressé au respect de sa vie familiale, et, d'autre part, la protection de l'ordre public et la prévention des infractions pénales.

48. La Cour n'a connu que d'un nombre restreint d'affaires dans lesquelles le principal obstacle à l'expulsion résidait dans les difficultés pour les époux de demeurer ensemble et, en particulier, pour un conjoint et/ou des enfants de vivre dans le pays d'origine de l'autre conjoint. Elle est donc appelée à définir des principes directeurs pour examiner si la mesure était nécessaire dans une société démocratique.

Pour apprécier les critères pertinents en pareil cas, la Cour prendra en compte la nature et la gravité de l'infraction commise par le requérant, la durée de son séjour dans le pays d'où il va être expulsé, la période qui s'est écoulée depuis la perpétration de l'infraction ainsi que la conduite de l'intéressé durant cette période, la nationalité des diverses personnes concernées, la situation familiale du requérant, par exemple la durée de son mariage, et d'autres éléments dénotant le caractère effectif de la vie familiale d'un couple, le point de savoir si le conjoint était au courant de l'infraction au début de la relation familiale, la naissance d'enfants légitimes et, le cas échéant, leur âge. En outre, la Cour examinera tout autant la gravité des difficultés que risque de connaître le conjoint dans le pays d'origine de son époux ou épouse, bien que le simple fait qu'une personne risque de se heurter à des difficultés en accompagnant son conjoint ne saurait en soi exclure une expulsion ».

In het arrest *Üner/Nederland* van 18 oktober 2006, (nr 46410/99), werden twee criteria duidelijker gemaakt:

“– l'intérêt et le bien-être des enfants, en particulier la gravité des difficultés que les enfants du requérant sont susceptibles de rencontrer dans le pays vers lequel l'intéressé doit être expulsé ; et

– la solidité des liens sociaux, culturels et familiaux avec le pays hôte et avec le pays de destination.

Quant au premier point, la Cour note qu'il se reflète déjà dans sa jurisprudence actuelle (voir, par exemple, *Sen c. Pays-Bas*, no 31465/96, § 40, 21 décembre 2001, *Tuquabo-Tekle* et autres *c. Pays-Bas*, no 60665/00, § 47, 1er décembre 2005) et qu'il rejoint la Recommandation du Comité des Ministres Rec(2002)4 sur le statut juridique des personnes admises au regroupement familial (paragraphe 38 ci-dessus).

Quant au second point, il convient de relever que si le requérant dans l'affaire *Boultif* était déjà adulte lors de son arrivée en Suisse, la Cour a jugé que les « critères *Boultif* » s'appliquent à plus forte raison dans les cas où les requérants sont nés dans le pays hôte ou y sont arrivés à un jeune âge (*Mokrani c. France*, no 52206/99, § 31, 15 juillet 2003). En effet, le motif sous-jacent à la décision de faire de la durée du séjour d'une personne dans le pays hôte l'un des éléments à prendre en considération réside dans la supposition que plus longtemps une personne réside dans un pays particulier, plus forts sont ses liens avec ce pays et plus faibles sont ses liens avec son pays d'origine. A la lumière de ces considérations, il est évident que la Cour tiendra compte de la situation particulière des étrangers qui ont passé la majeure partie, sinon l'intégralité, de leur enfance dans le pays hôte, qui y ont été élevés et qui y ont reçu leur éducation » (§§55, 57 en 58)

☐ Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 eist een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen. Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiseres de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen.

Op basis van deze formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat “de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen” en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, “de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze”.

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

☐ De kennelijk beoordelingsfouten kunnen leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling. Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn.

☐ Het artikel 74/13 van de vreemdelingenwet van de vreemdelingenwet bepaalt dat de verwerende partij moet rekening houden met het familieleven en het hogere belang van de kinderen:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

B. In casu

☐ Eerst onderdeel: gebrek aan analyse in concreto

Bestreden beslissing stelt betreffende de mogelijke schending van artikel 8 EVRM:

Zoals hogervermeld, heeft het EHRM in verschillende arresten criteria opgesteld om de analyse van de inmenging in het recht op het familieleven als er sprake is van risico voor de openbare orde, te beoordelen.

De Boultif criteria. (EHRM 2 augustus 2001, Boultif/ Zwitserland, § 48) betreffen:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;*
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;*
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode;*
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;*
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;*
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;*
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;*
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen*

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§55, 57 en 58) volgt dat naast de Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moet worden betrokken:

- (9) het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;*
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.*

De analyse van de verwerende partij respecteert deze rechtspraak niet op verschillende vlakken.

De motivering van de bestreden beslissing toont duidelijk dat de verwerende partij een analyse heeft uitgevoerd van het risico van schending van het artikel 8 EVRM in abstracto en niet in concreto. Zij heeft beschouwd dat het risico voor de openbare orde moet in ieder geval boven het recht op familieleven staan.

Het blijkt niet uit de motivering van de beslissing dat zij rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van de eiser.

In casu, zijn deze criteria wel relevant in het kader van de situatie van de eiser:

- de aard en ernst van het gepleegde misdrijf: de bestreden beslissing verwijst door een zeer gestereotypeerd manier naar de “maatschappelijke impact/ernst van deze feiten”, zonder dit te expliciteren. Zij verwijst naar een vonnis van 29 juni 2017, terwijl de eiser in 2019 veroordeeld werd, zodat de eisende partij legitiem kan twijfelen dat de verwerende partij effectief kennis heeft genomen van het vonnis en de ernst van de feiten in concreto heeft kunnen beoordelen.

Het blijkt nochtans van het administratieve dossier dat deze feiten geen ernstige zware feiten betreffen. Zoals benadrukt door de raadsman van de eiser in zijn briefwisseling van 10 juni 2021, gaan deze feiten alleen over diefstal, zonder gebruik van geweld. De opgelegde straffen zijn evenals beperkt: 10 maanden voor de eerste beoordeling en één jaar voor de tweede.

De tweede veroordeling gaat over twee diefstallen (de twee eerste feiten werden ingenomen in de eerdere beoordeling): van een smartphone en juweel, voor een totaal van 2760 euro's.

De raadsman van de eiser legt evenals dat deze feiten werden gepleegd omdat de eiser geen verblijfsvergunning had en geen werkingsvergunning, terwijl haar partner momenteel geen inkomsten mag verkrijgen zodat deze diefstal werd gepleegd om voor de behoeften van zijn gezin te zorgen.

Om het risico van recidive te staven, verwijst de verwerende partij naar “de afwezigheid in zijner hoofde van legale inkomsten”. Dit is nochtans het gevolg van het feit dat zijn verzoek tot verblijf drie keren afgewezen werden, de twee eerste keren door beslissing die werden door Uw Raad als illegaal beschouwd.

- de duur van het verblijf in het gastland: de eiser verblijft al zes jaren in België. Hij heeft al in 2018 een verzoek tot verblijf ingediend die pas op 26 mei 2021 afgewezen werd, gezien de eerdere beslissing vernietigd werd. De eiser heeft evenals een verklaring tot wettelijke samenwoning afgelegd, zodat hij probeerde zijn verblijf op het Belgische grondgebied in orde te maken.

- de nationaliteit van alle betrokkenen: de eiser, zijn partner en hun kind zijn uit Kameroen. Het eerste kind van Mevrouw is nochtans Belg.

- de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband: de feiten werden gepleegd terwijl de eiser al in relatie was met zijn partner en na de geboorte van hun kind. Deze feiten werd gepleegd om voor zijn familie te onderhouden.

- de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd: de eiser is de vader van een kind Y.G. T., geboren op 18 januari 2018. De eiser is zeer betrokken in het leven van zijn dochter. Hij is ook betrokken ten opzichte van de andere dochter van zijn partner, N.A.A., geboren op 18 december 2015.

- de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen: de partner van de eiser verblijft al lang in België. Zij zal in september 2021 een nieuwe opleiding volgen die haar kans om job te vinden zal verhogen. Zij beschikt over het exclusief ouderlijk gezag ten opzichte van haar Belgische dochter, die hier in België naar school gaat.

De veiligheidssituatie in Kameroen is bovendien niet kalm, zodat een terugkeer niet aangewezen is, in het bijzonder voor een persoon die al lang in het buitenland verblijft (zie eerst middel).

- de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst: de eiser heeft uitgelegd dat hij in conflict was met familieleden in zijn land van herkomst en dat dit de uitleg is van zijn vertrek (zie eerst middel).

- het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling:

Zoals uitgelegd, is de eiser zeer betrokken ten opzichte van zijn twee kinderen. N.A. is Belg en mag bijgevolg niet naar Kameroen gaan. Zij gaat naar school in België.

Y.G. lijdt van de scheiding van haar papa. Zij heeft stabiliteit nodig.

De moeder van de kinderen mag bovendien haar opleiding niet volgen indien zij alleen voor haar twee kinderen moeten zorgen.

Deze elementen tonen dat de kern van het familieleven van de eiser zich in België bevindt, dat het risico voor de openbare orde niet van die mate is om een inmenging in het recht op een familieleven te rechtvaardigen.

De verwerende partij, die de inmenging in het artikel 8 EVRM niet in concreto maar in abstracto heeft geanalyseerd, heeft die bepaling kennelijk geschonden.

☐ *Tweede onderdeel: gebrek aan analyse van het belang van de kinderen*

In de bestreden beslissing, erkent de verwerende partij dat er een inmenging in het familieleven is maar deze zou rechtvaardigt zijn.

Bestreden beslissing moet ten eerste gelezen worden met feit dat de eiser een inreisverbod van zes jaren kreeg, zodat hij België niet kan terugkeren en geen verblijfsvergunning verzoeken voor 2027.

De motivering inzage het feit dat het gezinsleven in het land van herkomst zou zich ontwikkelen via moderne communicatiemiddelen komt in strijd met informatie die aan het administratieve dossier werden toegevoegd.

In zijn briefwisseling van 10 juni 2021, herhaalde de raadsman van de eiser:

“- Monsieur T. est en couple depuis 5 ans avec Madame N.. Sa présence physique est absolument nécessaire aux côtés de sa compagne qui a de lourds problèmes au dos et qui suit actuellement des cours de néerlandais intensifs dans le cadre de sa future formation comme agent d'accueil. C'est Monsieur T. qui s'occupe de l'entretien de la maison, des courses, du ménage etc.

- Madame N. bénéficie du revenu d'intégration sociale (entre 1000 et 1300€). Elle a la charge de ses deux filles mineures Ange et Yvana. C'est la seule source de revenu du ménage puisque Monsieur T. ne peut pas travailler. Cela signifie qu'elle ne peut pas quitter le territoire belge puisqu'elle perdrait son revenu d'intégration et ne pourrait donc plus subvenir aux besoins de sa famille. De même, elle n'a pas assez d'argent pour faire des aller-retour au Cameroun seule ou avec ses filles (qui sont par ailleurs scolarisées). Par ailleurs, elle ne pourrait s'installer avec ses filles au Cameroun. Elle suit actuellement une formation et des cours de néerlandais en vue d'obtenir un emploi (éventuellement un article 60 CPAS) et ne pourrait donc interrompre ceci au risque de perdre toute chance de trouver un emploi. La séparation avec Monsieur T. ne sera pas temporaire puisqu'il a fait l'objet d'une interdiction d'entrée de 6 ans et il ne pourra pas faire des courts séjours en Belgique le temps que cette interdiction d'entrée soit levée.

Le couple est très fusionnel comme en attestent leurs amis (cfr pièces jointes). La séparation portera atteinte non seulement à la vie privée et familiale de Monsieur T. mais également à la vie privée et familiale de Madame N..

[...]

- Monsieur T. a une fille, Yvana, et une belle-fille, Ange. Il traite sa belle-fille comme sa propre fille et a une relation fusionnelle avec les deux enfants. C'est lui qui s'en occupe quotidiennement, qui les emmène à l'école, chez le médecin etc. Ses deux filles sont traumatisées par l'absence de leur père. En raison du Covid, de la limitation des visites familiales mais surtout en raison du manque de ressources financières pour pouvoir faire les déplacements jusqu'à la prison, elles n'ont pas pu rendre visite à leur père. Pour expliquer son absence et le fait qu'elles ne pouvaient pas le voir, Madame N. leur a dit que Monsieur T. était malade et hospitalisé.

L'absence physique de Monsieur T. porte atteinte à leur bien-être physique et psychique. Yvana a perdu 3kg et a recommencé à faire pipi au lit. Ange, quant à elle, est silencieuse et colérique et ne comprend pas pourquoi son (beau)père n'est pas là.

La présence physique de Monsieur T. est donc indispensable au bien-être des enfants. Il est donc impossible de séparer Monsieur T. des deux filles au risque de provoquer des séquelles psychologiques dans leur chef.

Les filles ont toujours eu leurs attaches sociales et familiales en Belgique, elles ne connaissent rien du Cameroun, ni la langue, ni la culture. Elles n'ont aucune famille là-bas. Elles sont scolarisées en Belgique. Il est donc impossible d'imaginer qu'elles puissent accompagner Monsieur T. au Cameroun surtout vu l'interdiction d'entrée de 6 ans. Par ailleurs, Ange a un père qu'elle voit souvent dès qu'il est

en Belgique. Il a l'autorité parentale conjointe. Elle ne pourrait pas s'installer au Cameroun au risque de ne plus pouvoir voir son père biologique.

Si Monsieur T. est éloigné sous la contrainte uniquement sur base de sa condamnation, c'est toute une famille et des enfants qui seront détruits ».

Het komt uit deze elementen van de kinderen leiden van de schending met hun vader, ondanks het feit dat dit zeer beperkt in de tijd was. Yvana is vermager van 3 kg en doet opnieuw bedplassen. Zij werd duidelijk getroffen door de scheiding met haar vader.

De aanwezigheid op het Belgische grondgebied te verlaten is bijgevolg vereist.

Indien de eiser zou in het land worden verwijderd zonder zijn familie, zou die verwijdering een belangrijke inmenging vormen in zijn familieleven en niet conform zijn met het belang van het kind.

Uit de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, komt het uit dat een verwijdering van het kind een schending van de positieve verplichtingen ten laste van de lidstaten en bijgevolg en niet gerechtvaardigd inmenging in het recht op het familieleven van betrokkene en zijn kind.

Zodra een familiale band bestaat, verplicht het Hof aan de lidstaten om geen separatie op te heffen die niet noodzakelijk is om die band zo snel mogelijk herstellen. In het kader van internationale ontvoering van een kind, de arresten Neulinger et Shuruk of MacReady t. Tsj. Rep. (EHRM, 22 april 2010, nr 4824/06 en 15512/08). Zij wijst aan dat zij : « souscrit entièrement à la philosophie sous-jacente à [la] convention [de La Haye]. Inspirée par le désir de protéger l'enfant, considéré comme la première victime du traumatisme causé par son déplacement ou son non-retour, cet instrument entend lutter contre la multiplication des enlèvements internationaux d'enfants. Dans ce genre d'affaires, le caractère adéquat d'une mesure se juge à la rapidité de sa mise en œuvre. Les procédures relatives au retour d'un enfant enlevé, y compris les procédures préalables ou l'exécution des décisions rendues à leur issue, exigent un traitement urgent, car le passage du temps peut avoir des conséquences irréversibles pour les relations entre l'enfant et celui des parents qui ne vit pas avec lui ».

Het Hof benadrukt de nood om snelle beslissingen te nemen:

« dans les affaires touchant la vie familiale, le passage du temps peut avoir des conséquences irréversibles sur les relations entre l'enfant et le parent qui ne vit pas avec lui. En effet, la rupture de contact avec un enfant très jeune peut conduire à une altération croissante de sa relation avec son parent » (Zie ook EHRM., Pini et autres t. Roumanie, nr 78028/01 en 78030/01, § 175, EHRM, Anakomba Yula c. Belgique, 10 maart 2009, n° 45413/07, § 37).

Dit werd ook herhaald door het Hof in haar arrest K.A.B. t/ Spanje en het Hof concludeerde tot de schending van het artikel 8 EVRM. Zij stelde, betreffende de positieve verplichtingen ten laste van de lidstaten dat:

« pour être adéquates, les mesures visant à réunir le parent et son enfant doivent être mises en place rapidement, car le passage du temps peut avoir des conséquences irréversibles pour les relations entre l'enfant et celui des parents qui ne vit pas avec lui » (eigen onderlingen).

Er bestaat bijgevolg een schending van de positieve verplichtingen ten laste van de Belgische staat, zodat het artikel 8 EVRM geschonden werd.”

2.2.2. In het eerste onderdeel van haar middel verwijst verzoeker naar de zogenaamde Boultif/Üner-criteria ontwikkeld door het EHRM, waarmee moet rekening worden gehouden bij het beëindigen van het verblijf. De Raad dient evenwel op te merken dat de criteria die door het EHRM werden ontwikkeld in de arresten Boultif en Üner, betrekking hebben op de situatie van een gevestigde vreemdeling, en niet op een situatie van eerste toelating, zoals *in casu*. Verzoeker werd nooit toegelaten tot verblijf en kan derhalve niet dienstig verwijzen naar voormelde criteria. Het betreft aldus een geval van eerste toelating op het grondgebied.

In een situatie van eerste toelating, oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan

handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

De bestreden beslissing motiveert met betrekking tot het gezinsleven:

“Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 13.01.2021. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Betrokkene werd op 03.06.2021 en op 10.06.2021 gesproken in de gevangenis van Tongeren door een migratieambtenaar. Op 03.06.2021 verklaarde hij dat hij de vragenlijst reeds had ingevuld. Deze is echter niet terug te vinden in Sidis, noch in onze bestanden. Verder verklaarde hij niet te willen terugkeren naar Kameroen omdat zijn vrouw en kinderen in België wonen. Op 10.06.2021 werd er een nieuwe vragenlijst ingevuld. De betrokkene verklaart sinds 2016 in het Rijk te verblijven, in het bezit te zijn van zijn paspoort en een gezondheidsprobleem te hebben. Opnieuw verklaart hij omwille van zijn vrouw en kinderen niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. De betrokkene werd op 29.03.2019 gehoord door de politie van Brussel. De betrokkene heeft toen verklaard naar België te zijn gekomen om een stabiel leven te leiden. Ook spreekt hij van een gewelddadige relatie met zijn familie in Kameroen. Omwille van dit geweld wenst de betrokkene dan ook niet terug te keren naar zijn land van herkomst.

Ten slotte verklaart de betrokkene een duurzame relatie en een minderjarig kind in België te hebben, T.Y.G., geboren te Elsene op [...]. Op 02.06.2021 ontvingen we een bericht van de gevangenis van Tongeren waaruit blijkt dat de betrokkene de beslissing van 26.05.2021 weigerde te tekenen. Dat de betrokkene bewust is van een mogelijke verwijdering, blijkt echter uit de tussenkomst van zijn advocaat dd. 10.06.2021 waarin verwezen wordt naar verschillende elementen die hem ervan zouden weerhouden terug te keren naar zijn land van herkomst. De advocaat maakt hierbij melding van zijn duurzame relatie – 5 jaar - met mevrouw N. Zij zou ernstige rugproblemen hebben en zij zou in opleiding zijn om receptionist te worden. Er werden echter ter staving geen bewijzen voorgelegd van deze rugproblemen. Binnen deze context zou betrokkene instaan voor het huishouden. Op vlak van de inkomsten blijkt dat mevrouw N. een inkomen krijgt uit sociale integratie. Doordat de betrokkene niet kan werken, is dit de enige bron van inkomen. In de tussenkomst wordt dan ook benadrukt dat de partner

van de betrokkene het land niet kan verlaten omwille van haar opleidingen en omwille van deze bron van inkomen in België. De repatriëring van de betrokkene zou dan ook een grote impact hebben op zijn partner en haar kinderen. Tot slot wordt er melding gemaakt van de psychologische impact op de kinderen omwille van de afwezigheid van de betrokkene en van de onmogelijkheid om de kinderen naar Kameroen te laten verhuizen.

De betrokkene heeft op 25.07.2019 een verzoek tot wettelijke samenwoning ingediend. Een verzoek tot wettelijke samenwoning geeft geen automatisch recht op verblijf. Betrokkene kreeg hieromtrent wel een positief advies van het Parket alsook van de Burgerlijke stand maar dient wel te voldoen aan de voorwaarden van gezinshereniging alvorens er een verblijfsrecht kan bekomen worden. Betrokkene heeft op 13.04.2018 (aanvullingen op 22.05.2018, 20.01.2020 en op 22.03.2021) een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9 bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 05.05.2020 en opnieuw op 26.05.2021. Er wordt niet betwist dat de beslissing een inmenging uitmaakt in zijn privé- en gezinsleven, huidige maatregel is echter noodzakelijk ter vrijwaring van de openbare orde en veiligheid, het gevaar dat hij vormt voor de openbare orde is superieur aan de persoonlijke en gezinsbelangen die hij kan doen gelden.

Zo moet worden vastgesteld dat dit bevel om het grondgebied te verlaten niet tot gevolg heeft dat betrokkene enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Zo blijkt de betrokkene sinds de geboorte van zijn dochter verschillende feiten te hebben gepleegd. Uit het aanhoudingsmandaat dd. 08.01.2020 blijkt het te gaan over 4 GSM diefstallen op korte termijn en uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene dd. 11.01.2021 blijkt dat de betrokkene een diefstal pleegde op een juwelierszaak. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. In de tussenkomst wordt aangehaald dat de feiten gepleegd werden door de betrokkene om zijn gezin te ondersteunen. Er dient echter opgemerkt te worden dat het bestaan van een gezinsleven in België dit gedrag geenszins rechtvaardigt en dat de betrokkene in ernst toenemende feiten blijkt te plegen. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België toont duidelijk een gebrek aan integratie aan. Als gevolg van de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten en hun herhalend karakter kan geconcludeerd worden dat hij momenteel een ernstig gevaar kan betekenen voor de handhaving van de openbare orde. De samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels voortdurend met de voeten treedt. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn kinderen en andere familieleden die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van uw eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Ze kunnen hem vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Kameroen of elders. Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat hij virtueel contact onderhoudt met de genaamden N.I. en Y.D. Voor beide personen wordt als familieband echtgenote opgegeven. Aangezien er niks vermeld werd over de genaamde Y.D. en aangezien deze niet teruggevonden kon worden, kan dit niet besproken worden."

Verzoeker bekritiseert deze beoordeling in het licht van de hoger genoemde Boulton/Üner criteria, maar hij maakt daarmee niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte heeft nagelaten rekening te houden met elementen die kunnen wijzen op een positieve verplichting. Uit de door verzoeker aangevoerde elementen blijkt immers niet dat de moeder niet tijdelijk alleen de zorg voor de twee minderjarige kinderen zou kunnen opnemen, wat zij kennelijk ook heeft gedaan in de periode dat verzoeker in de gevangenis opgesloten was. Verzoeker wijst er op dat zijn partner rugproblemen heeft, maar dit wordt niet onderbouwd met medische stukken en uit niets blijkt dat deze klachten van die aard zouden zijn dat zijn partner hierdoor ernstig wordt beperkt in haar dagelijkse activiteiten. Er blijkt ook niet dat zijn partner actueel tewerkgesteld is. Ook het feit dat verzoeker reeds zes jaar verblijft in België doet hier geen afbreuk aan. Voorts merkt de Raad in dit verband op dat verzoeker pas op 25 juli 2019 een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd, zodat geenszins blijkt dat er sprake zou zijn geweest van een gezinsleven gedurende de gehele periode van zes jaar gedurende welke verzoeker verklaart in België te hebben verbleven. Ook het feit dat verzoekers partner in België een uitkering heeft en een opleiding volgt, vormt geen hinderpaal waarom verzoeker niet tijdelijk naar het land van herkomst kan terugkeren.

Het feit dat de bestreden beslissing bijkomend verwijst naar redenen van openbare orde en deze elementen afweegt ten aanzien van het gezinsleven, doet geen afbreuk aan hogerstaande vaststellingen. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker twee maal werd veroordeeld tot gevangenisstraffen wegens diefstal en dat er gevaar is voor recidive. Verzoeker minimaliseert deze

feiten en voert aan dat hij deze feiten pleegde om in zijn levensonderhoud te voorzien, aangezien hij niet legaal kon werken. Hiermee toont verzoeker echter geenszins aan dat ten onrechte of op kennelijk onredelijke wijze werd besloten dat hij geacht wordt de openbare orde te schaden.

2.2.3. In het tweede onderdeel voert verzoeker aan dat geen rekening werd gehouden met het belang van de kinderen. Zoals hoger aangehaald, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met het gezinsleven, dat in *in casu* verband houdt met het samenleven van verzoeker met zijn partner en kinderen. Uit verzoekers betoog blijkt niet dat er dwingende noden zijn die verzoekers aanwezigheid op het grondgebied vereisen. Verzoeker verwijst naar psychologische moeilijkheden die zijn dochter Y. zou hebben sinds verzoeker in de gevangenis verblijft (gewichtsverlies en bedplassen), maar beperkt zich tot eigen verklaringen en staat dit niet met stukken waaruit blijkt dat er nood is aan opvolging of begeleiding van de kinderen. Nergens uit verzoekers betoog blijkt dat zijn partner niet tijdelijk de zorg voor de kinderen op zich zou kunnen nemen. Dit was ook reeds het geval tijdens de periode dat verzoeker in de gevangenis verbleven heeft.

De Raad wijst er verder op dat deze verantwoordelijkheid voor het welzijn van hun kinderen in de eerste plaats bij de ouders ligt. Deze primaire verantwoordelijkheid van ouders met betrekking tot het welzijn van hun kinderen neemt evenwel niet weg dat de verwerende partij, indien ouders die verantwoordelijkheid niet of onvoldoende nemen, de verplichting heeft te waken over de rechten en belangen van minderjarige kinderen die zich onder geldige verblijfstitel op het grondgebied bevinden, daar zij niet verantwoordelijk kunnen worden gehouden voor gedragingen of misdadingen van hun familieleden. De verplichting voor de verwerende partij om de belangen van de kinderen te betrekken in beslissingen die hen rechtstreeks dan wel onrechtstreeks aanbelangen, gaat evenwel niet zo ver dat de betrokken vreemdelingen niet meer zouden mogen worden uitgezet of zelfs een verblijfsvergunning zouden moeten krijgen.

In de mate verzoeker verwijst naar het inreisverbod van zes jaar en de lange scheiding die dit voor zijn gezin zal meebrengen, richt hij zich hiermee tegen een beslissing die thans niet in het geding is. De vraag of het inreisverbod van zes jaar proportioneel is ten aanzien van het gezinsleven, dient te worden beoordeeld in het kader van het beroep dat verzoeker ten aanzien van die beslissing heeft ingediend.

2.2.4. Het tweede middel is niet ernstig.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“

- *Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen*
- *Schending van artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen*
- *schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen inzonderheid de verplichting van het bestuur om alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen*
- *de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven*

A. *In rechte*

☐ *Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt dat:*

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”.

Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet stelt:

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land [2 een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° [3 ...]3

5° [3 het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;]3

6° [3 het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.]3

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

B. In casu

Om het gebrek aan termijn voor vrijwillige terugkeer en om de beslissing tot terugleiding naar de grens te rechtvaardigen, verwijst de verwerende partij in haar beslissing naar de volgende elementen:

- De eiser heeft geen gevolg gegeven aan de eerdere BGV;*
- Hij maakt het voorwerp van een inreisverbod;*
- Hij zou meerdere verzoeken tot internationale bescherming en / of verblijfsaanvragen hebben ingediend die hebben aanleiding gegeven aan negatieve beslissingen;*
- Hij zou een gevaar vormen voor de openbare orde.*

De verzoekende partij stelt vast dat de elementen waarop de verwerende partij zich baseert op deze motieven te rechtvaardigen onjuist zijn en dat de beslissing niet gemotiveerd conform het administratieve dossier.

De legaliteit van beslissing van terugleiding naar de grens valt onder de bevoegdheid van Uw Raad (zie RvV 199.329 van 8 februari 2018).

1. Verwerende partij stelt:

Het BGV van 07.01.2019 werd door een arrest 227 991 van 24 oktober 2019 van Uw Raad vernietigd.

Het BGV van 29.03.2019 werd door een arrest 230 796 van 23 december 2019 van Uw Raad vernietigd.

Het BGV van 05.05.2020 is niet definitief. Er werd een beroep tegen die beslissing ingediend (RvV 248 072). Deze zaak wordt op de zitting van 24.06.2021 vastgesteld. Dit BGV ging samen met de beslissing die de aanvraag tot verblijf onontvankelijk verklaard en werd door Uw Raad vernietigd, zodat deze beslissing kennelijk illegaal was.

2. Verwerende partij stelt verder:

Die beslissing is niet definitief en werd voor Uw Raad bestreden (zie supra) betreffende het BGV van 05.05.2020.

Die beslissing is kennelijk illegaal en moet, conform het artikel 159 van de Grondwet, geweerd.

3. Zij stelt verder:

De eiser heeft enkel en alleen één procedure ingediend, op 13.04.2018. De negatieve beslissing van 07.01.2019 en 05.05.2020 werden door twee arresten van Uw Raad vernietigd omdat zij het recht op familielevens van de eiser schenden. Deze illegale beslissingen, die vernietigd werden, mogen bijgevolg deze vaststelling niet rechtvaardigen.

Een beroep werd tegen de enige nog bestaande beslissing van 26.05.2021 ingediend en is in behandeling.

4. Betreffende het risico voor de openbare orde:

De notie van "openbare orde" wordt niet in de wet gedefinieerd. Het is nochtans duidelijk dat op een risico van openbare orde te stave, moet er sprake zijn van feiten van een zeker ernst.

Het Grondwettelijke Hof van in zijn arrest nr 112/2019 van 18 juli 2019 verwezen naar de definitie in de voorbereide werkzaamheden:

"Het begrip 'redenen van openbare orde of nationale veiligheid' [houdt] het bestaan in van een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, waarbij dit belang moet worden begrepen als ook de binnenlandse en buitenlandse veiligheid van de Staat omvattend" (p. 68).

Het Hof wijst evenals aan:

"In dat opzicht is het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen, zelfs indien dat een indicator kan zijn voor de gevaarlijkheid van de betrokken persoon, niet het enige element dat in overweging moet worden genomen".

Het blijkt nochtans van het administratieve dossier dat deze feiten geen ernstige zware feiten en geen fundamenteel belang betreffen. Zoals benadrukt door de raadsman van de eiser in zijn briefwisseling van 10 juni 2021, gaan deze feiten alleen over diefstal, zonder gebruik van geweld. Dit gaat enkel over schending van het eigendomsrecht. De opgelegde straffen zijn evenals beperkt: 10 maanden voor de eerste beoordeling en één jaar voor de tweede.

De tweede veroordeling gaat over twee diefstallen van smartphones en juweel.

De raadsman van de eiser legde evenals uit dat deze feiten werden gepleegd omdat de eiser geen verblijfsvergunning had en geen werkingsvergunning, terwijl haar partner momenteel geen inkomsten mag verkrijgen zodat deze diefstal werd gepleegd om voor de behoeften van zijn gezin te zorgen.

Om het risico van recidive te staven, verwijst de verwerende partij naar "de afwezigheid in zijner hoofde van legale inkomsten". Dit is nochtans het gevolg van het feit dat zijn verzoek tot verblijf drie keren afgewezen werden, de twee eerste keren door beslissing die werden door Uw Raad als illegaal beschouwd.

De motivering van de beslissing om het risico voor de openbare orde te staven is bijgevolg niet afdoend.

De beslissing is bijgevolg niet adequaat gemotiveerd inzake de motieven waarom er geen termijn werd gegeven voor de vrijwillige terugkeer en betreffende de terugleiding naar de grens. Zij miskent evenals de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet.”

2.3.2. In het derde middel richt verzoeker zich tegen de deelbeslissing om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. Verzoeker voert aan dat de eerdere verwijderingsmaatregel van 7 januari 2019 en 29 maart 2019 bij arrest nummer 227.991 van 24 oktober 2019 en 230.696 van 23 december 2019 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd vernietigd. Deze motieven komen dan ook te vervallen. Met betrekking tot het bevel van 5 mei 2020 werd een verzoek tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring ingediend. Verzoeker meent dan ook dat deze beslissing niet definitief is. Ook het inreisverbod van 5 mei 2020 is volgens verzoeker niet definitief omdat hiertegen beroep werd ingediend.

De Raad merkt op dat de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, steunt op artikel 74/14, §3, 1°, (risico op onderduiken) en 3° (gevaar voor de openbare orde) van de vreemdelingenwet. Beide motieven schragen op zich deze (deel)beslissing.

Verzoeker minimaliseert het gevaar voor de openbare orde en stelt dat de verwerende partij mee verantwoordelijkheid draagt omdat verzoekers verblijfsaanvragen werden geweigerd en hij derhalve niet mocht werken en geen andere keuze had dan diefstallen te plegen.

In de nota met opmerkingen wordt er echter terecht op gewezen dat uit het vonnis van 27 april 2021, waarbij verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar wegens gewone diefstal, blijkt dat de feiten ernstig worden gekwalificeerd. Er werd op gewezen dat het vonnis van 23 maart 2020 reeds een effectieve straf oplegde, zonder dat dit een impact gehad op verzoekers gedrag. Ook het feit dat hem de kans werd geboden zich via vrijwilligerswerk te integreren, heeft niet tot een ander resultaat geleid. Dat verzoeker, omwille van zijn illegaal verblijf, geen andere keuze had dan diefstallen te plegen wordt door de Raad dan ook niet bijgetreden. De Raad merkt ook op dat verzoeker in het verleden enkel regularisatieaanvragen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Een dergelijke aanvraag is een gunst en geenszins een recht. Het enkele feit dat deze beslissingen door de Raad werden vernietigd wegens een motiveringsgebrek houdt niet in dat hem onterecht een recht op verblijf werd ontzegd. Voorts vereist artikel 74/14, §3, 3°, van de vreemdelingenwet niet dat sprake zou zijn van een “ernstige” bedreiging van de openbare orde, maar enkel een “gewone” bedreiging van de openbare orde.

Het motief met betrekking tot de openbare orde overeenkomstig artikel 74/14, §3, 3°, van de vreemdelingenwet volstaat om de beslissing om geen termijn om het grondgebied te verlaten te schragen. Verzoekers kritiek ten aanzien van de motieven op grond van 74/14 (eerdere verwijderingsbeslissingen) en het inreisverbod kan dan ook niet leiden tot de vernietiging van het bestreden bevel.

Het derde middel is niet ernstig.

3. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet dan ook niet worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. VERHAERT